

01 — Срећа

Јордан Маламут, из енклаве Доњи Лаповац, искочио је из локалног воза заустављеног пред самим јужним вратима Београда, искренуо глежањ дочекавши се незгодно левом ногом на насипу од туцаника. Зајаукавши, наставио је да скакуће према другом возу који се, такође заустављен, налазио на упоредном колосеку. Али, то је био мало бржи воз, удобнији и чистији од локалца и улазио је, по реду вожње, у 7:55 у станицу Прокоп, што је Јордану, данас, значило ихахај!

Прехрамајући тих неколико метара, бацио се на кваку врата претпоследњег вагона у нади да ће се ова отворити, али — авај! Јордан без оклевања крете према последњем вагону и опроба се на предњим вратима — поново без успеха. Још су била једна на другом крају и требало је да заиста буде велики баксуз па да и њих пољуби. Лева нога, која га је ем болела ем је њом морао да гази по лабавом насипу, знатно га је успорила. Успео је да дохвати ручицу у тренутку кад је воз кренуо. Врата су се отворила, али су папучице степеница из неког разлога остале увучене, па је требало учинити још један атлетски напор и увући се скоком у вагон. Успео је, али је притом успео и да поцепа панталоне, баш на незгодном месту, испод колена, а и лактом је ударио у праг, тачно у ону жилу због чега му се десна рука скоро одузела.

Ипак, мислио је Јордан, не треба кудити срећу. Уколико стигне у заказани час на договорено невиђено виђење, и уколико све прође према његовим нескромним очекивањима, цена коју је до сада платио биће заиста занемарљива.

Удахне дубоко и осови се на ноге, тојест на једну и по ногу и потражи погледом врата с ознаком . Није их било, а ваљало се

умити и опрати руке. Није му се ишло у следећа кола, ко зна где је кондуктер, боље је да не изазива судбину. Ушепа у путнички салон и седне на прво седиште здесна. Тек тада прошара погледом по путницима и закључи да се све срећно завршило, јер вагон беше скоро празан, нико га није приметио.

Погледа на свој *cool-pad* да провери време: 7:28. Онај глупи локалац не би стигао ни до 9:00, како је кренуо да касни још од поласка из Горњег Средњишта. Јордан забаци главу на чисти бели наслон и зажмури.

* * *

У Прокопу га је дочекао одбор за дочек. Два полицајца и један човек. Тачно у 7:54.

„Предајем се!“ узвикне и подигне руке увис.

Поведу га у собичак. Поседну га у ћошак а један полицајац стане тако да му загради сваки покушај бекства. Мада, с оном ногом, која је почела да отиче, морао је да изује ципелу.

„Па зар тако, бре, Јордане, ногу да сломиш, главу да изгубиш?“, гледа га онај други полицајац којег је запало да попуни пријаву на службеном лаптопчету. Јордан се снуждио, али и даље се нада да ће се све брзо завршити и да га срећа неће напустити.

Полицајац куца једним прстом и после свака три поготка гура тај исти прст у нос, док погледом тражи следеће дугме на тастатури. „Да вам помогнем?“, нуди се Јордан. „Ја одлично знам дактилографију.“

У 8:12 полицајац удари *ентер*. Зачује се *бинго* гонг, и полицајац притисне дугме за аутоматско читање текста пресуде.

„Због неовлашћеног изласка из воза и упада у воз ван станице, нанете штете на вратима вагона, вожње без карте и угрожавања

сопственог и туђих живота... бла бла бла ... Електронски суд доноси пресуду у корист оптуженог Ј.М. која ће истом ступити на снагу... Пресуда: бла бла бла грађанину Ј.М. одузима се право на коришћење личног броја од ... до ...“

Јордану се смрче. Није што је то значило да наредних 24 сата неће моћи да користи услуге платежне картице и осталих чипованих сервиса, него што неће моћи ни да изиђе из станице Прокоп, због контролних уређаја на улаз/излазу.

При изласку из собичка онај стојећи полицајац га ошамари дланом по глави, чисто онако, за срећу.

Не знајући шта ће, Јордан се упути према пролазу у нади да ће се наћи неко решење, али ништа. Врати се на перон, и виде да у станицу улази онај његов уклети локалац. Тачно у 8:18, с 48 минута закашњења.

Јордан опипа згужвану карту у џепу и помисли како би могао да настави до

Главне станице, а тамо би можда нашао неку рупу да се провуче у град. Састанак је у 9:00, уз мало среће, могао би и пешице да стигне до свог несудоног одредишта и можда, можда...

Клај-клај, клима се воз и све као да ће сваког часа да се заустави и опет неког или нешто чека. Напокон, тек што је прошао Мо-стар, воз се заустави. Јордан отвори врата и сиђе. Није био једини, многи су чекали баш овакву могућност да шмугну и пресеку до аутобуске станице.

* * *

Авај, покрај жице, која на једном месту беше пробијена таман толико да може човек да се провуче, стоји неколико комуналних полицајаца. Направили живи зид, па се многи вратише у воз, али Јор-

дан беше упоран и потеже каменом на њих. Погодио је најкрупнијег у нос и одмах се окренуо да бежи назад у воз. Двојица разбију поредак и крену за њим. То искористе остали путници и јурну к бреши.

Настане гужва, саплитање и пцовање. Многе се штикле поломише и кошуље поцепаше. Јордан се опет окрене, па обрне назад према пролазу, његовој јединој нади да ће ипак стићи на договорени састанак.

Али, време је истекло, остало је мање од 10 минута. Срећа га је сасвим напустила.

Комуналци се ухватили једне жене, тргају јој блузу, она вришти и гребе их по лицу и очима. Остали бегунци одмаглише преко улице, а Јордан, изbezумљен, дограби каменицу па распали по редаревој глави док се камен не окрвави.

Воз је већ одмилео према станици, а чопор станичних паса, привучених гужвом и комешањем, пређе преко шина и насрне на оног комуналца с разбијеним носом. Зуби се зарише у дебело месо и листове а он заурла.

„Не може то тако, да се шврћкате по нашој територији некажњено“, рече велики пас, вођа чопора, и искези се према Јордану, који је, с оне стране жице, био на сигурном.

Пошто га је адреналин минуо, он се окрете према јадној жени и видевши да је остала практично само у брусхалтеру, Јордан, не оклевајући, скиде своју кошуљу и огрте је њоме. Жена га са захвалношћу погледа и рече:

„Требало је да се нађем с неким Јорданом у 9:00, на невиђено, али, шта ћеш. Таква је судбина.“

„А да те Јордан поведе на бурек? Само, мораћеш ти да платиш.“